

Twee foto's uit het militaire leven: LINKS: een officieren-huwelijk in ons land; RECHTS: Fransche matrozen met gasmaskers. De tegenstelling is scherp genoeg: we hoeven er weinig van te zeggen. Het plezier dat men aan mooie uniformen hebben kan, vergaaf den mensch als hij aan de verschrikkingen van den oorlog denkt.

De Zachtmoedigen door N. van Sillevoldt-Haasse

„GA nu hier zitten, met uw rug naar 't raam, dan hebt u geen last van de zon.”

Greta, aardig jong ding van zeventien, schuift gedienschtig den stoel van tante Anna om, en wil haar met zachten drang doen plaats nemen.

„Maar dan kan ik niet naar buiten zien!”

Het klinkt wat bits van de strakke, bleeke lippen der tachtig-jarige, en nukkig trekt zij haar schouder weg van onder Greta's leidende hand.

„Maar tante, u weet dat u niet in het felle licht kunt kijken!” protesteert Greta, die van Moeder, licht ongesteld te bed gebleven, de taak heeft overgenomen om tante Anna bezig te houden en te verzorgen op haar „vasten Donderdag”, wanneer tante altijd bij Greta's ouders komt doorbrengen en waarvan zij alleen om de meest dringende redenen afstand zou willen doen.

„Dan kan je toch de gordijnen dichtschuiven?” bitst tante terug.

Greta trekt de wenkbrauwen even op. Wat is dat nu voor een redeneering! Met het gezicht naar 't venster om te kunnen uitkijken, en de gordijnen toe voor 't licht!

„Zooals u wilt, tante; gaat u dan maar op uw gewone plaatsje zitten, dan trek ik aan dezen kant het gordijn dicht. 't Is jammer dat we 't heerlijke zonnetje buitensluiten, ik dacht dat u er blij om zou zijn dat het nu, in Februari, zulk heerlijk weer is.”

„Nog wat meer zóó!” wijst tante Anna, „je ziet toch zelf wel dat dat niet helpt!”

Zuchtend schuift Greta beide gordijnen voor het rechtterraam toe, en sluit de vroolijke tintelende zon buiten.

„Daár is nog een kier open!” constateert tante, en geduldig schuift en trekt Greta zoo lang tot de balletjesfranje over elkaar sluit, en de grootste helft van het vertrek in half duister is gehuld.

„Dadelijk komt de zon toch weer door 't andere raam”, broemt het oudje nog na.

Greta zwijgt en maakt voor tante een kopje koffie klaar. Ze heeft Moeder beloofd geduld te hebben met de bejaarde vrouw.

tante van Vader, en buiten hem zonder verwanten. Maar moeilijk is het, want om het minste zou je kwestie met haar krijgen.

„Hier tante, een lekker kopje koffie, gloeiend heet, zooals u 't graag heeft!”

Greta plaatst het kopje op den tafelhoek, binnen het bereik van tante's hand en keert zich naar het buffet, om de Haagsche beschuitjes te krijgen.

„Ja, zóó kan ik er niet bij!” schampert het oudje.

„Wacht, dan schuif ik de heele tafel wel een beetje dichterbij. Góéd zoo?”

„Goed voor je Moeder's kleed!” is tante's antwoord.

Greta's gezicht wordt wat strak, en de gedachte slijst even door haar hoofd: „Hoe moet dat gaan, den héélen dag!” Maar neen, ze zal zich door tante Anna niet uit haar humeur laten brengen! 't Is een oud mensch, en daarvan moet je veel door de vingers zien! Hoe houdt Moeder het uit, die heeft dit pretje iedere week, en zij gaat op Donderdag altijd naar Go, haar eigen gezellige vriendin, om

samen kniples te krijgen en wat naaiwerk te doen. Dat heeft ze vandaag moeten afzeggen, om Moeder en tante. Ja, voor Moeder natuurlijk gráág, maar voor dat oudje!

„Tante”, (Greta probeert haar stem vriendelijk te doen klinken) „u vergeet heelemaal te drinken! Uw lekkere kopje koffie wordt koud!”

„'t Was al halfkoud toen ik het kreeg!”

„Hè, hoe kan u dat nu zeggen. De melk kóókte! Maar geeft u 't maar hier, dan zal ik dit weggooien en een ander inschenken. Maar dan ook direct uitdrinken!”

Greta vindt het zonde van de koffie, die moet nu door den gootsteen, maar ze heeft zich voorgenomen, tante zál het hebben zooals bij Moeder.

En als aan de koffietafel de ham te vet is, en de koek te droog, en de gemalen muisjes niet fijn genoeg, en de bananen „eten voor kleine kinderen”, dan stuurt Greta gauw naar de overzijde om een paar appelbollen, de banketbakker heeft ze in de etalage, ziet ze, en dan moet tante's appelbol eerst in den gasoven gewarmd worden, want hij is, volgens tante, „als ijs”, en dan is het kwart over twee voor de koffietafel afgelopen is.

Het oudje zit weer bij den haard, lekker

Een aardig hoekje van een der Londensche lunch-restaurants, vanwaar men een mooi gezicht heeft op het vertier op en bij de Theems.

LINKS: De Ministers Beclaerts van Blokland, Verschuur, Donner, Rugs de Beerenbrouck en Reymer bezichtigen het laatste sluitgat van de Zuiderzeewerken. Zaterdag werd dit laatste gat gedicht. — RECHTS: Wolkbreuk en overstroming te Amsterdam.

warm. Nu is het andere venster bedekt, want de zon is verhuisd, en tante kan door haar raam, nu niet langer fel belicht, naar buiten kijken. Nu kan Greta wel even naar boven wippen om Moeder een bezoekje te brengen. „Gaat het, kind?” vraagt de zieke met een blik op Greta's opgewonden kleur.

„Ja, Moeder, met een beetje goeden wil en geduld komen we den dag wel door. Maar u bewonder ik, dat u dat elke week maar doormaakt!”

„Och, kind, als je ouder wordt leer je zoveel! Je bent nog jong, je hebt nog zoo weinig meegemaakt van je leven!”

„Tenminste..... Ja, maar aan zó iets zou ik toch nooit wennen, altijd zoo'n brompot om me heen!”

„'t Is maar één daagje per week!” sust Moeder.

„Maar ga nu weer naar beneden, kind, je moet ze niet zoolang alleen laten zitten.”

Greta gaat wat schoorvoetend heen, en neemt haar taak met nieuwen moed, hoewel niet zoo blijmoedig als vanmorgen, op.

„Hebt u geen werkje meegebracht, tante?” vraagt ze aan het oudje, dat zwijgend en makkend voor 't raam zit.

„Nee, wat kan ik nu nog doen! Zeker weer pannelappen breien, hè? Altijd maar méér pannelappen! Wat zou ik ermee moeten doen?”

„Nu, u zou ze toch kunnen weggeven? Ze komen overal te pas. Begint u er maar vast wat voor mij, tegen dat ik ze zelf nodig heb!”

„Als jij ze nodig hebt, dan worden er geen pannelappen meer gebruikt. Dan nemen jullie een punt van je rok, of een zakdoek, als je wat heets moet aanpakken.”

Greta krijgt een kleur van ergernis. Tante heeft met haar oude oogen nog wat goed gezien dat zij daar straks een zakdoek pakte om het heete keteltje met afwaschwater van den haard te nemen! Niet antwoorden, dat is het beste.

„Zal ik vroeg thee zetten?” vraagt ze, om het gesprek op wat anders te brengen.

„Hoe laat is 't nu?”

„Kwart voor drie.”

„En begin je dan nu al over thee?”

Greet weet nog heel goed dat Moeder verleden week zei, dat tante bromde omdat er pas om vier uur thee was. Maar ze zegt hierover niets.

„Misschien wilt u wel eerst een lekker geklutst ei, met wat suiker, en een drupje cognac?” vraagt ze vriendelijk.

„Goed, als het tenminste niet te veel moeite is!”

„Anders zou ik het immers niet vragen?” zegt Greta een beetje kort. Hè, daar was ze nu toch háást ongeduldig geworden!

Ze klutst het ei een heelen tijd, en zet het dan op tafel om even het cognackaraffe te gaan krijgen. Tante grijpt het glas.

„Geef maar hier, dan zal ik het zelf wel klutsen.”

„Maar tante, ik heb het al zoo'n tijd geklutst! Hebt u het niet gehoord? Ik wou er juist de cognac.....”

„Noem je dat klutsen? Zóó kan ik het niet drinken, als je dat maar weet!”

„Dan zal ik het nog een poosje langer doen.”

Greet gaat haar geduld verliezen. Zoo'n..... zoo'n..... neen, ze wil geen leelijk woord zeggen, maar tante is een.....!

„Is 't zóó naar uw zin?” vraagt Greta effen. En tante neemt het glas van haar aan en proeft bedachtzaam. Gelukkig, géén aanmerkingen.

LINKS: Brand op het 50.000 Volt station der Prov. Electr. Mij. te Doetinchem. Op dit terrein werd een transformator met een inhoud van 5000 liter in brand gestoken ter wille van een brandblusch-demonstratie, die in het bijzijn van vele autoriteiten gehouden werd. De transformatorbrand.

RECHTS: Afscheid van vader, die den express rijdt.

(Zie vervolg op pag. 440.)

(Vervolg van pag. 432.)

„Je Moeder weet toch, dat ik graag rookworst eet bij boerenkool! Maar ik weet wel, ik ben maar een oud mensch, ik tel niet mee.”

„Hè, tante, waarom zegt u dat nu! We eten vandaag juist boerenkool, alleen omdat u er zoo van houdt. Maar, als u worst wilt hebben, u kunt ze krijgen! Ik zal er direct over opbellen.”

Greet belt den slager op, om een worstje van een ons of drie, direct bezorgen.

„Als je 'm wat zwaarder had genomen, dan had je morgen nog wat voor de boterham óók gehad”, zegt tante bits, „jullie hebben geen greintje overleg!”

„Niet boos worden!” waarschuwt Greet zichzelf, met open geklemde lippen. „Niet laten merken, dat het je hindert!”

En dan komt eindelijk, gelukkig, Vader thuis.

Tegen Vader kan je over tante niet klagen; het is zijn tante, en hij beheert haar vermogen, dat zij hem voor 't grootste gedeelte heeft toegezegd na haar dood. Vader ziet tante ook nooit zoals Moeder, en nu ook Greta, haar zien. Voor mannen heeft tante een blind respect, en neef Hugo was altijd tante's lieveling.

„Zoo, dag tantetje, dag Greet! Hoe is 't met Moeder?” Opgewekt komt Vader binnen en wrijft zich de koude handen.

„Dag Huug! Ik ben blij dat je daar bent!”

Tante Anna zegt het zoo slachtofferachtig, vindt Greta. Net of er niet naar haar is omgekeken! Vader schijnt dat óók zoo te voelen.

„Kom, tante, u hebt toch niet alléén gezeten? Greta heeft u toch zeker wel gezelschap gehouden?”

„O, ja, zeker! Neen, alléén ben ik niet geweest, hoor. Maar daarom kan ik toch wel blij zijn dat jij er bent? Iemand om eens mee te praten.”

Streng kijkt Vader opzij uit naar Greet, die zich op de lippen bijt en zwijgend begint met tafeldekken.

„Ja, 't was jammer dat Marie een paar dagen boven moest blijven. Maar we hadden gedacht dat het voor een keertje wel eens zóó kon gaan. Het spijt me als u.....”

„Welneen, Hugo. Praat er toch niet verder over! Ik weet immers zelf wel, een jong mensch en een oud mensch, dat gaat nu eenmaal niet samen. De jonge menschen van tegenwoordig hebben geen geduld meer, en....”

Greta is de kamer al uit. Wat in-válsch van tante Anna, om nu tegen vader net te doen of ze 't vandaag zoo akelig heeft gehad! Ze holt naar boven, naar Moeder. En nu huilt ze, al de opgekropte tranen van dezen moeilijken dag komen los.

„En nu zegt ze..... nu zegt ze..... dat ik..... dat ik..... geen geduld heb gehad met haar!” miikt Greta op Moeder's kussen. „En nu moet Vader immers wel denken, dat ik zoo naar, zoo drákerig voor haar geweest ben! O, Moeder, worden álle oude menschen nu zoo moeilijk op den duur, wat vreeselijk!”

„Wel neen, kindje, hoe kom je erbij. Tante Anna is een oude, verbitterde vrouw, die, zonder dat wij 't weten ook misschien wel pijn lijdt. Er zijn genoeg oudjes, die zoo lief en geduldig zijn, dat het een genoegen is voor ze te mogen zorgen! Denk jij nu maar niet, dat leestig en kaspenig zijn een gevolg van de jaren moet zijn. Ik ken tante Anna nu al haast vijf-en-twintig jaar, en ze is altijd eender geweest!”

„Maar Moeder, nu miikt Vader toch, dat ik mijn best niet heb gedaan! Ze zit nu zeker steen en been te klagen; en Vader hoort het maar aan, en gelóóft het misschien ook!”

„Dat is immers het wijste, kind, om het

maar aan, te hooren! En wat het gelóóven betreft, nu, ik zal wel eens met hem praten, dat komt wel terecht. En, kind, kom nog eens bij me, zoo, en geef mij je hand; bedenk altijd,

al zijn de menschen ook nog zoo ondank twistziek, veeleischend, terwijl jij je u best doet om het hun naar den zin te maken. „Leer van Mij, dat ik zachtmoedig ben

VOOR ONZE VROUWEN

V 284. JAPON VAN WOLLEN STOF.

Mej. A. N. te A.V. verzocht plaatsing van een japon en een mantel. Zij geeft de volgende maten: halve bovenw. 58 c.M.; halve heupw. 67 c.M.; geheele lengte 1.26 c.M.; mouwlengte 36—64 c.M.

We behandelen eerst de japon. Hiervan geven we een uitgewerkt patroon.

Fig. 1 is de rok; hierin worden de stippellijnen op de strepen gevouwen; er komen op zij van de japon twee naar elkaar toeliggende ploolen. Als de ploolen in 't papier gevouwen en vastgespeld zijn, dan wordt de rok aan

den bovenkant volgens de lijn rond afgeteekend. We meten nu van den bovenkant den rok op gelijke lengte af en zien, hoever er aan den onderkant afgeteekend worden.

Fig. 2 is het voorpand;

fig. 3: het ruggand;

fig. 4: de mouw;

fig. 5: de kraag.

Genoemde deelen vinden we op het knipoverzicht terug, behalve den kraag. Dezen maken we van garnering.

Benoodigde stof: 2.90 M. van 1.30 M. breedte.

Patronen van deze japon à f 0.90 fr. p. p. Opgave der maten is noodig. (Postr. 166589).

